

Turun arkkihiippakunnan tuomiokapitulille

Minut on tosiaan vihitty papiksi Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon 13.12.1984. Muistelen tuota vihkimistilaisuutta yhä lämmöllä. Kuitenkin evankelis-luterilaisessa kirkossa on tapahtunut asioita, jotka ovat pakottaneet minut ottamaan etäisyyttä Suomen ev.lut. kirkkoon. Käytännössä tämä on merkinnyt sitä, että vakaumukseni tähden minut on syrjäytetty viranhausassa ja etenemiseni kirkollisella uralla on näin estetty. Kysymykseen, kenen piispan kaitsentavaltaan katson kuuluvani, vastaan seuraavaa: Suomen ev.lut. kirkossa on niin paljon pappeja ja ennen kaikkea seurakuntalaisia, ettei ev.lut. kirkon piispoille jää hallinnollisten tehtäviensä lisäksi aikaa hoitaa piispalle niin tärkeää asiaa, eli yhteydenpitoa hiippakuntansa papistoon ja pappien sielunhoitoa. Olen kokenut Turun arkkihiippakunnan tuomiokapitulini piispoineen olevan kaukana itsestäni. Oikeastaan siltä suunnalta ei ole minulle riittänyt huomiota muuta kuin rangaistuksenomaisten prosessien suhteen. Onko tämä sitä ”kaitsentaa”, joka Porvoon sopimuksen myötä on tullut kirkkoomme? Kaitsentaan minun ymmärtääkseni kuuluu lisäksi hyvä ja asiallinen yhteydenpito hiippakunnan pappeihin. Tällaista yhteydenpitoa en ole omalta kohdaltani kokenut tuomiokapitulini tai piispan puolelta. Yhteydenpidot, jotka ovat koskeneet minua, ovat lähinnä rajoittuneet 50-vuotispäiväonnitteluun ja onnitteluihin pappisviikkimykseni 10-, 20-, ja 30-vuotispäivinä. Muuten kyse on ollut yhteydenotoista, joissa minua on syytetty tai virkaurani edistyminen on katkaistu. Tämän vuoksi esitän seuraavaa: Suomen ev.lut. kirkossa on lisättävä piispojen määrää huomattavasti, jotta heillä olisi aikaa hyvään ja asialliseen, säännölliseen yhteyteen pappien kanssa. Se olisi sitä oikeaa kaitsentaa. Suomen ev.lut. kirkossa piispuus tuntuu olevan lähinnä hallintopiispuutta. Hallintopiispuus on seurausta siitä, että Ruotsin vallan aikana piispa oli myös maallinen viranomaisena, joka oli vastuussa kuninkaalle. Piispoja on alun perin ollut vähän ev.lut. kirkon historiassa. Tämä vähien piispojen perinne jatkuu ev.lut. kirkossa historiallisena painolastina. Hengellinen piispuus, joka on oikeaa piispuutta, on täten jäänyt taka-alalle, kun Suomen ev.lut. kirkon piispanvirkaa ei ole jostain syystä uudistettu hengelliseen ja Raamatulliseen suuntaan. Kuka on siis piispani? Se on hän, joka ottaa minuun yhteyttä elämäni arkipäivässä ja tukee minua omalla hengellisellä tavallaan. Tämä olisi sitä oikeaa kaitsentaa. Suomen ev.lut. kirkossa olisi siis syytä lisätä piispojen määrää, jotta he voisivat olla enemmän läsnä pappien, muiden työntekijöiden ja seurakuntien elämässä. Pelkät piispantarkastukset eivät tähän riitä.

Olen tuomiokapitulini mukaan toimittanut messuja Laitilassa. Pidän messujen toimittamisesta. Evankelis-luterilaisen kirkon seurakunnista en ole saanut kutsuja messun toimittamiseen. Pappisviran luonteeseen kuitenkin kuuluu ennen kaikkea messujen toimittaminen. Jotta voisin toimittaa messun, tarvitsen yhdistyksen/seurakunnan, joka minua pyytää messun suorittamaan. Mitä enemmän messuja toimitetaan, sen parempi. Olen saanut ko. messujen toimittamisesta hyvää palautetta kuulijana olevalta väeltä ja lisäksi oma hengellisyyteni on messujen seurauksena vahvistunut. Aion jatkaa messujen pitoa Laitilassa ja muuallakin, siellä minne minut kutsutaan. Messuja toimitan seurakunnissa, joissa Jumalan Sanaa puhtaasti saarnataan ja sakramentit Kristuksen Sanan ja asetuksen mukaan toimitetaan. Tähän asiaan liittyy myös aito, väärentämätön ja apostolinen pappisvirka. Näillä ehdoilla ja eväillä olen toimittanut monia messuja. Katson, että en ole rikkonut pappisvalaani, vaan olen toiminut virassani apostolis-vanhakirkolliselta pohjalta. En ole pappisvalassani vannonut uskollisuutta tietyille piispoille tai kirkkojärjestykselle, vaan olen pappisvalassani vannonut uskollisuutta Kristukselle, Raamatun Sanalle ja apostoliselle, oikeauskoiselle kirkolle. Tällä pappisvalani viitoittamalla tiellä aion jatkaa siitä huolimatta, millaiseksi Suomen ev.lut. kirkko muuttuu. Enemmän tulee kuunnella Jumalaa kuin ihmisiä, olivatpa nuo ihmiset miten korkeita tai tärkeitä henkilöitä hyvänsä.

Mitä tulee harrastuksiini liittyen lehtiartikkeleiden tekoon ja valokuvaukseen? Kirjoittelen mielelläni lehtiin tärkeiksi katsomistani asioista, samoin internetiin. Tämä koskee niin kirkollisia kuin ns. maallisiakin lehtiä ja internetiä. Lisäksi olen harrastanut valokuvausta kymmeniä vuosia. Nämä em. taidot kuuluvat jokaisen papin ammattitaitoon ja niitä tulisi suosia myös ev.lut. kirkossa. Aion jatkaa valokuvausta ja erilaisten artikkelien tekemistä vastedeskin.

Entä voinko omasta mielestäni jatkaa ev.lut. kirkon pappina? Itse en aio tästä pappisvirasta irtisanoutua. Haluan toimia kirkossa raamatullisen uskon edistäjänä ja ”huutavan äänenä korvessa”. Tällaisia pappeja kirkko tarvitsisi enemmän. Kirkolla on oltava tälle ajalle vaihtoehtoinen elämäntapa tarjottavana. Ihmiset luulevat, että elämän onni on rahassa ja tavarassa. Aikamme kevytmielinen ja päämäärätön elämäntapa vaatii myös kirkolta vastausta. Onko se vastaus se, että kirkko antaa periksi ja mukautuu elämään ja opettamaan tämän maailmanajan elämäntavan mukaan? Silloin suola on käynyt mauttomaksi, eikä se kelpaa enää kuin poisheitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi. Tämä maailma hylkää lopultakin kirkon, jolla ei ole ihmisille vaihtoehtoista sanomaa. Vaihtoehto on Kristus, se, mitä hän on puolestamme tehnyt. Erityisesti nuoret tuntevat olevan elämässään eksyksissä. Pelkkä tieto ei riitä nuorten kasvattamiseen. Nuoret tarvitsevat elämässään arvoja ja tavoitteita. Kirkko on keskeisellä sijalla yhäkin arvojen ja tavoitteiden asettamisessa. Kirkon on saarnattava väärää ja kevytmielistä elämäntapaa vastaan ja kehoitettava kansaa kokonaisuudessaan parannukseen. Se on kirkon oikea ja aito tehtävä, olla suolana ja valona tässä maailmassa. Mukautamalla tämän maailmanajan voimiin kirkko kaivaa omaa hautaansa. Haluan olla Raamatun sanalla uudistuvan kirkon palvelija. Uskon, että Jumala vielä kääntää kansamme ja kirkkomme kohtalon maallistumisesta aitoon ja oikeaan suuntaan.

Kokemäellä 28.4.2015

Ilpo Sinkko

pastori